

SOUKOLÍ OSUDU

Pro mě bylo setkávání s Věrou Doušovou neobyčejně obohacující. Když vám dovolí odstranit vrchní, trochu odtažitou slupku, nestačíte žasnout, jak pestrý a bohatý svět se uvnitř rozkládá. Jako byste vstoupili do jiné dimenze. Přesvědčíte se o tom, co jste už delší dobu tušili: že náhody neexistují.

Možná si poněkud fandím, ale chce se mi věřit, že ani naše setkání nebyla náhoda. Je mi poctou, že mě nechávala nahlédnout do svého intimního světa, když jsem se občas trochu neohrabaně pokoušel zorientovat v hodnotách, které ona má už dávno přehledně srovnané.

Každý, kdo klade otázky druhým, pokládá je zároveň sám sobě. Skrz svět svého protějšku se snaží vyznat ve vlastním světě. Proto byla práce na této knize dvojnásob sobecká: jednak mi přinášela radostné dobrodružství a jednak byla cestou, jak přemýšlet nejen o zpovídané bytosti, ale také sám o sobě.

Pravděpodobně nebyla náhoda ani to, že jsem si jako respondenty posledních tří vydaných knižních rozhovorů vybral osobnosti přibližně o generaci starší. Kromě Věry Doušové, která je ročník 1947, také Elišku Krausovou-Chaves (1946) a Petra Bruknera (1943). Všichni tři mají společnou přinejmenším nebývalou činorodost, nezdolnou energii, optimismus, vypravěčský talent. Zatímco obě ženy vlna osudu vzala a bezohledně jimi třískla o neznámá skaliska, když se Eliška nečekaně nemohla vrátit z krátkého studijního

V ateliéru s Matyldou.
Fotka, na které si
Věra Doušová připadá
mnohem víc sama sebou
než na obálce knihy,
načančaná a v cizím kožišku